

Arrest

nr. 208 656 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige dochter:
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O.TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de Bayat stam te zijn die als sjiit ook tot de Hazara's gerekend wordt. U werd geboren in het dorp Noghay van het district Ghazni, gelegen in de gelijknamige provincie. U verklaarde op het gehoor 28 à 29 jaar oud te zijn. U bracht uw volledige jeugd in dit dorp door. U ging er naar school tot de derde graad. Vervolgens werkte u als tapijtenmaker en

landbouwer. Uw vader was chauffeur en uw moeder naaide tassen. Op een gegeven moment kwam de taliban naar uw dorp. Ze gingen naar ieder huis en wilden mensen dwingen voor hen te werken. Ze waren bij een gevecht immers een aantal strijders verloren en moesten de rangen aanvullen. De volgende dag contacteerde u uw oom langs vaderszijde, hij wees u erop dat uw familie in Europa en in Iran leeft. Daarnaast vreesde u ook te worden gedood door de taliban omdat u een sjiiitische Hazara bent. Om deze redenen besloot u op negentienjarige leeftijd op illegale wijze te migreren naar Iran.

U bracht de volgende acht jaar door op verschillende plaatsen in de stad Teheran. Uw laatste adres was in Charai Seroz. U werkte in Teheran als kleermaker voor verschillende werkgevers, waar u voor uw huwelijk ook bleef slapen. Omstreeks 1393 huwde u uw nicht (de dochter van uw oom langs moederszijde) F. A. (...) (O.V. (...); CG (...)). U trok vervolgens bij uw schoonouders in. Samen kregen jullie in Iran een dochter, B. S. (...). U beschikte in tegenstelling tot uw echtgenote niet over verblijfsdocumenten in Iran. Bijgevolg was uw bewegingsvrijheid erg beperkt.

Een maand voor jullie vertrek naar Europa werd u opgepakt door de politie in Teheran. Ze constateerden dat u niet over legale verblijfsdocumenten beschikte. Na een week te hebben doorgebracht in detentie werd u samen met uw echtgenote en dochter naar Herat, Afghanistan gedeporteerd. Uw vader regelde de reis voor jullie naar Europa. Op weg naar Kerman werden jullie opnieuw door de politie tegengehouden. U werd opnieuw gedeporteerd en kon met behulp van een smokkelaar opnieuw naar Iran reizen.

Vandaaruit zetten jullie de reis naar Europa verder. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland bereikten jullie op 30 november 2015 het Belgische grondgebied. Dezelfde dag nog dienden jullie een asielaanvraag in. U vernam in België dat uw maternale oom M. R. A. (...) door taliban doodgeschoten werd.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw schoonouders, een kopie van het rijbewijs van uw schoonvader, kopies van Belgische identiteitskaarten van verwanten van uw echtgenote, een huwelijksboekje en een huwelijksuitnodiging, twee documenten in verband met de geboorte van uw dochter, een repatriëringsformulier, een brief van uw Belgische werkgever en een verzendingsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Enerzijds vreest u dat ze u willen rekruteren. Anderzijds vreest u "als Hazara" omwille van uw religieuze strekking om het leven te worden gebracht. Om infra besproken redenen kan hier echter geen geloof aan worden gehecht, waardoor u niet de vluchtelingenstatus kan worden toegekend. Daarnaast stelt het CGVS noodgedwongen vast dat u haar niet in staat stelde te beoordelen of u over een intern vluchtalternatief beschikt, waardoor u evenmin de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Daar u verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Iran vooralsnog niet als een veilig derde land aanzien wordt, moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt. Zodoende worden de problemen die u in Iran kende hier buiten beschouwing gelaten.

Wat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten betreft, moet worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende antigouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

U werd immers nooit persoonlijk door de taliban benaderd (CGVS 1, p. 27 en CGVS 2, p. 16; CG15/31455 1, p. 16) noch kende u iemand die gedwongen door de taliban werd meegenomen. Op de vraag op welke manier de taliban mensen rekruteerden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS

1, p. 27). In dit verband moet worden aangestipt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten inconsistent zijn. U verklaarde immers naast deze zogenaamde gedwongen rekrutering ook dat de taliban Hazara's omwille van hun religie doden (CGVS 1, p. 9, p. 21). Bij confrontatie hiermee, herhaalt u dat de taliban enerzijds tegen jullie religie zijn en jullie daarom doden en dat ze anderzijds 's nachts Hazara's rekruteren om hun vechters te worden. U er nogmaals op gewezen dat dit geen steek houdt, roept ter verweer in dat ze iedereen benaderden, hetgeen nog steeds in feite onafdoende is als solide argument (CGVS 1, p. 28). Hier moet aan worden toegevoegd dat bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat gedwongen rekrutering van Hazara's door de taliban erg onwaarschijnlijk is. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het van belang is voor de taliban om rekruten te hebben waarop ze kunnen rekenen.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat deze vertrekreden uit Afghanistan geenszins door uw echtgenote werd vermeld (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Zij beperkte zich tot het verhalen op uw verblijfssituatie in Iran en verklaarde niet in Afghanistan te kunnen wonen omwille van de oorlog en het gebrek aan werk (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Bij confrontatie ontkende zij deze omissie. Het tegendeel blijkt echter duidelijk uit de stukken (CGVS 15/31455 1, p. 3).

Wat vervolgens uw vrees betreft om "als Hazara" te worden gedood, moet worden opgemerkt dat gezaghebbende bronnen stellen dat de huidige taliban er geen sektarische agenda op na houdt in Afghanistan en er geen bewijs is om te suggereren dat bijvoorbeeld de Hazara's door hen gevisieerd zouden worden op basis van hun sjiitische religie of etnie. Een goed geïnformeerde internationale organisatie was van mening dat de gebeurtenissen vaak verband houden met onopgeloste conflicten tussen lokale gemeenschappen: het kan gaan over graasrechten, rechten om van waterbronnen gebruik te maken of de mogelijkheid om door een gebied te reizen. Een aantal van de incidenten kunnen ook direct worden gekoppeld aan het niet opgeloste Hazara-Kuchi-conflict. Aangaande de dood van uw oom M. R. (...) moet worden vastgesteld dat u de bewering dat hij gedood werd omwille van zijn identiteit "als Hazara" geenszins kan staven. U stelde dat hij op de baan was en onderweg werd gestopt (CGVS 1, p. 15-16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een groot gedeelte van de gebeurtenissen op het wegennet hierdoor verklaard worden dat de rebellen de bedoeling hebben personen op te sporen met banden met de overheden en de veiligheidstroepen en aldus niet etnisch geïnspireerd zijn (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert bevindt zich in het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan bijvoorbeeld geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en

plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U bood immers geen voldoende zicht op uw identiteit en uw familiale netwerk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet bezitten van een paspoort. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort vervallen is en dat u het achtergelaten hebt bij uw ouders (Verklaringen DVZ, rubriek 24). Toen u op het gehoor tijdens het CGVS gevraagd werd of u ooit een paspoort had gehad, antwoordde u echter ontkennend. Vervolgens werd u op uw eerdere verklaringen gewezen maar u wierp tegen dat u het over het repatriatieformulier had gehad (CGVS 1, p. 24). Hierbij kan worden opgemerkt dat u met deze poging tot opheldering voorbij gaat aan uw eerdere verklaring dat u uw paspoort achtergelaten had bij uw ouders. Zoals later werd opgetekend, lagen alle documenten die u werden opgestuurd, dus ook het repatriëringsformulier bij uw schoonouders (CGVS 2, p. 4). Tijdens het tweede gehoor werd u nogmaals gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Toen poneerde u echter tot twee maal toe dat uw echtgenote blijkbaar verklaard had dat u in het bezit was van een paspoort (CGVS 2, p. 15). Naast het gegeven dat u niet langer deze tegenstrijdigheid schijnt te proberen te verklaren door te verwijzen naar het repatriatieformulier, is het niet alleen bevreemdend hoe de verklaringen van uw echtgenote in uw eigen verklaringen zouden terechtgekomen zijn, maar ook merkwaardig dat uw echtgenote überhaupt zou verklaren dat u een paspoort zou bezitten, gezien u dit ten stelligste ontkent. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw persoonlijke facebookprofielen ettelijke vraagtekens oproepen. U gaf tijdens het gehoor d.d. 17 oktober 2017 twee facebookprofielen op: H. S. (...) en H'. S. (...). Omdat u van een van beide profielen het paswoord verloor, gebruikt u momenteel slechts een van deze profielen (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 15). Vervolgens vermeldde u op het gehoor d.d. 7 december 2017 dat u eveneens in het verleden over een profiel op de naam S. B. (...) beschikte (CGVS 2, p. 9). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel geen gebruik te maken van een andere naam dan de naam H. S. (...) (CGVS 1, p. 5), waar u dan ook op gewezen werd tijdens het tweede gehoor. U voerde aan dat het facebookprofiel op naam van S. B. (...) door een vriend werd aangemaakt, en dat u deze naam koos omwille van een personage in een serie (CGVS 2, p. 9). Enerzijds kan worden opgemerkt dat het gegeven dat u dit vergeten te vermelden was wel erg toevallig is, vooral omdat u niet één maar twee facebookprofielen opgaf, waaronder eveneens een profiel dat u momenteel evenmin gebruikt (CGVS 1, p. 5). Anderzijds merkt het CVGS op dat u stelde dat u deze naam alleen op facebook in Iran gebruikte en "uw moeder en zo niet weten dat u die naam gebruikt" (CGVS 2, p. 9). Merkwaardig genoeg verklaarde ook uw schoonbroer dat S. (...) uw roepnaam is en dat iedereen u zo noemt omdat u omwille van de link met H'. (...) niet graag H. (...) genoemd wordt (F'. A. (...) O.V. (...); CG(...), p. 22). Wat vervolgens uw verklaring betreft dat dit profiel door een vriend in Iran werd aangemaakt, kan worden opgemerkt dat dit een erg clichématige uitleg is.

U verklaarde dat u dit profiel niet langer zelf gebruikt en dat u het bij uw vertrek overdroeg aan uw oom (CGVS 2, p. 9 en p. 10). Dit is echter weinig aannemelijk gezien u verklaarde dit facebookprofiel niet zelf te hebben aangemaakt en bijgevolg niet over het paswoord van de account zou beschikken. U zou dit facebookprofiel immers steeds op de gsm van uw echtgenote hebben gebruikt (CGVS 2, p. 15). Zij verklaarde daarentegen haar gsm te hebben gegeven aan haar moeder (uw schoonmoeder) en dat dit een andere gsm is dan diegene die haar vader gebruikt (F. A. (...) (O.V. (...); CG(...) 2, p. 8). Gezien u verklaarde nooit in het bezit te zijn van het paswoord van dit profiel, is het dus onwaarschijnlijk dat u het profiel via de gsm van uw echtgenote aan uw schoonvader zou hebben overgedragen. Wat er ook van zij, het moet vervolgens worden opgemerkt dat de twee profielen die u wel opgaf, slechts weinig informatie bevatten. Het profiel dat u echter vergat te vermelden, bevat daarentegen heel wat informatie die ertoe leidt dat er ernstige vraagtekens moeten geplaatst worden omtrent uw familiale en extra-familiale netwerk. Er blijkt immers dat maar liefst 111 van uw 353 facebookvrienden aangeven in Kabul te wonen of werken, er gestudeerd te hebben of van Kabul afkomstig zijn, terwijl u zelf verklaarde Kabul niet gezien te hebben (CGVS 2, p. 14). U werd hierop gewezen tijdens het gehoor, maar verklaarde dat de gegevens die op facebook staan niet per se waarheidsgetrouw zijn en dat u bijvoorbeeld ook vrienden heeft die in Duitsland of Australië wonen (CGVS 2, p. 13). Het CGVS erkent dit maar meent dat u in deze voorbij gaat aan het loutere aantal facebookvrienden, bijna een derde, die

aan eenzelfde plek, namelijk Kabul gelinkt zijn. U gaf hierbij het voorbeeld van uw neven, die in Duitsland en in Iran wonen. Uit het facebookprofiel van uw neef is inderdaad af te leiden dat hij momenteel in Duitsland is. Op zijn facebook staat echter vermeld dat hij aan Kabul University studeerde. Bij uw andere neef A. (...) wordt op zijn facebookprofiel vermeld dat hij afkomstig is uit Kabul. Beiden zijn m.a.w. gelinkt aan Kabul zonder er momenteel nog te verblijven.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en deze facebooklinken van uw netwerk bevestigen in zekere zin een historische link die uw uitgebreide familie en netwerk met de regio Kabul heeft. Al van bij aanvang van uw eerste gehoor trachtte u te verhullen dat u over een netwerk zou beschikken in Afghanistan en stelde u dat al uw familieleden hier wonen, met name in Duitsland, Zweden en België (CGVS 1, p. 9).

Het vermoeden dat u, in tegenstelling tot uw eigen verklaringen, familie en vrienden op andere plaatsen dan in Iran of Ghazni heeft, wordt sterk in de hand gewerkt door uw incoherente en soms tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats(en) van uw broer M. (...). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u herhaaldelijk dat hij samen met uw zwager in Isfahan (te Iran) woont (CGVS 1, p. 15 en 16). Hij zou naar Iran verhuisd zijn nadat de taliban de steden Kunduz en Ghazni aanviel (CGVS 1, p. 29). U werd hiervan op de hoogte gesteld toen u op weg was naar België (CGVS 1, p. 29). Gezien de datering die u zelf aan deze gebeurtenissen gaf, is het merkwaardig dat u bij DVZ toch verklaarde dat uw broer woonachtig was te Noghay (Verklaring DVZ, rubriek 17). Ook wanneer u voor het eerst een overzicht van de feiten die leidden tot uw vlucht gaf, verklaarde u dat uw ouders en jongere broer nog daar (quod Afghanistan) waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij confrontatie herhaalde u uw eerder vermelde verklaringen, namelijk dat hij daar was, maar wegliep na de gevechten uit angst om gerekruteerd te worden (CGVS 1, p. 29). U werd erop gewezen dat u, gezien dit u onderweg verteld werd, dit dus reeds wist bij uw eerste interview op DVZ. Vervolgens probeerde u uw incoherente verklaringen met elkaar te verzoenen door te beweren dat uw oom u onderweg meedeelde dat uw broer Afghanistan had verlaten. In een tweede telefoontje, een week na uw aankomst in België, zou uw oom u verteld hebben dat M. (...) aangekomen is in Iran. Gezien u het Belgische grondgebied op 30 november 2015 bereikte en pas op 26 januari 2016 uw interview bij DVZ had, kunnen uw verklaringen bovenstaande tegenstrijdigheid niet opheffen. Ook hier werd u tijdens het gehoor op gewezen. U slaagde er niet in een coherente en aannemelijke uitleg te verschaffen (CGVS 1, p. 29).

U verklaarde geen contact te hebben gehad met uw broer - ook niet via facebook - sinds zijn vertrek uit Afghanistan omdat uw broer omwille van zijn illegale status geen simkaart kan kopen (CGVS 2, p. 8-9 en p. 10). U plaatste het vertrek van uw broer zelf alvast vóór 30 november 2015 (CGVS 1, p. 29). Nochtans postte hij op 20 en 28 december 2015 een nieuwe foto op Facebook en plaatste u telkens op dezelfde dag nog een berichtje onder deze foto's. Bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat u geen contact met uw broer heeft, gezien hij klaarblijkelijk wel in staat is andere communicatiemiddelen zoals Facebook te gebruiken. U werd hierop gewezen, maar verklaarde dat dit niet kan gelijkgesteld worden aan contact (CGVS 2, p. 15). Gezien jullie op deze manier in staat waren om informatie aan elkaar door te spelen, moet dit wel degelijk als contact beschouwd worden. Daarenboven kan worden opgemerkt dat minstens kan verwacht worden dat u via deze weg ook op de hoogte zou kunnen zijn van de verblijfplaats van uw broer en u dit dus niet per se via uw oom zou moeten te weten komen.

Vervolgens heeft het CGVS ook gerede twijfel over de waarachtigheid van uw verklaringen dat voornoemde M. (...) uw enige broer is, zoals u zelf aanvankelijk verklaarde (Vragenlijst DVZ, rubriek 17; CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 6). Dit gegeven strookt immers niet met een overlijdensbericht dat werd teruggevonden op facebook en waarvan u bevestigde dat dit uw overleden maternale oom M. R. A. (...) betreft (CGVS 2, p. 7). In deze post wordt uw moeder immers omschreven als de moeder van Z. (...). Toen u hierop gewezen werd, opperde u dat u een oudere broer had gehad, die overleed toen hij één jaar oud was, en dat u niet wist wat zijn naam was (CGVS 2, p. 8). Uw insinuatie dat uw moeder zou omschreven worden met de naam van een overleden baby kan niet overtuigen: naast de vaststelling dat u hier niet eerder over vertelde, moet ook worden opgemerkt dat dit helemaal niet strookt met de volledige omschrijving in het overlijdensbericht, namelijk 'de moeder van ingenieur Z. (...)'. Toen u hiermee werd geconfronteerd, voerde u aan dat de naam van uw schoonbroer Z. (...) is (CGVS 2, p. 8). U poneerde dat indien het oudste kind een dochter is, verwezen wordt naar de naam van haar echtgenoot (CGVS 2, p. 16 + opmerkingen advocate). Wat dit betreft, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het inderdaad gebruikelijk is om naar iemand te verwijzen met de formulering "moeder van oudste of tweede kind", en dit ongeacht het geslacht dus voor jongen of meisje. De verwijzing naar eigen kinderen biedt echter geen verklaring voor uw bewering dat naar een schoonzoon zou verwezen zijn. Daarenboven strookt dit gegeven nog steeds niet met uw verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten van uw schoonbroer Z. (...). Hij werkt momenteel in een steenhouwerij in Iran en werkte in Afghanistan in de bouwsector: hij plaatste mozaïek (CGVS 2, p. 16). U zette uiteen dat het een gewoonte is in Afghanistan dat mensen een titel krijgen als ze goed zijn in

hun vak (CGVS 2, p. 16). Voor zover het plaatsen van mozaïek aan ingenieurskunde kan gelijkgesteld worden, blijft uw uitleg bijzonder merkwaardig, gezien uw echtgenote aanhaalde dat hij uit respect met de titel "vader van" werd aangesproken maar geen andere titels vermeldde (F. A. (...) (O.V. (...); CG(...) 2, p. 7-8).

Daarnaast bevat bovenstaand overlijdensbericht nog een ander gegeven dat een ander licht werpt op uw eigen verklaringen. In het bericht wordt immers uw oom langs moederszijde G. A. (...) vermeld, die volgens uzelf en uw echtgenote een drugsverslaafde is. U kon beiden niet duiden wat uw oom deed voor hij aan drugs verslaafd raakte (CGVS 2, p. 5). In het overlijdensbericht wordt hij echter omschreven als kolonel G. A. (...), wat opnieuw een aanwijzing is dat u over een ander familiaal netwerk beschikt dan u zelf wil laten uitschijnen. U werd hierop gewezen maar beweerde dit niet te weten. Het is echter merkwaardig dat noch aan u noch aan uw echtgenote ooit werd verteld dat uw oom, voor hij aan drugs ten prooi zou gevallen zijn, eigenlijk de rang van kolonel had.

Vervolgens blijkt ook uit uw facebookprofiel op de naam S. B. (...) dat heel wat van uw facebookvrienden universitair geschoold zijn. Gezien u zelf verklaarde laaggeschoold te zijn – u ging slechts tot de derde graad naar school – is dit op zich reeds opmerkelijk. Hier moet nog aan worden toegevoegd dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over uw scholingsgraad. Vooreerst hing u van meet af aan op het CGVS het beeld op van ongeschoolde (CGVS 1, p. 4, 7, 10). Later in het gehoor verklaarde u zelf tot de derde graad naar school te zijn gegaan (CGVS 1, p. 21 alsook verklaring DVZ, rubriek 11). Uw echtgenote daarentegen beweerde niet alleen dat u niet naar school ging maar dat het zelfs niet mogelijk is om naar school te gaan in uw dorp (CGVS 15/31455 2, p. 5).

Ook wat uw etniciteit betreft, moet worden vastgesteld dat u hier niet van meet af aan open kaart over speelde. U verklaarde immers tijdens het eerste gehoor dat u van etnische origine Hazara bent (CGVS 1, p. 8). Ook uw echtgenote verklaarde dat u Hazara bent (Vragenlijst DVZ CG15/31455, rubriek 15a). Vervolgens stelde u dit tijdens het tweede gehoor op het CGVS bij en declareerde u van etnische origine Bayat te zijn. U poneerde dit ook bij uw registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben vermeld (CGVS 2, p. 6). Dit blijkt echter geenszins uit de stukken. U werd hierop gewezen en gooide het vervolgens over een andere boeg door te verklaren dat Hazara als etnie niet langer op de taskara wordt vermeld, wat geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling. Ook hier werd u op gewezen en vervolgens riep u de vereenzelviging van sjiïten en Hazara's in Afghanistan in ter excuus (CGVS 2, p. 6-7). Het is niet omdat anderen sjiïten zouden percipiëren als Hazara, dat dit ertoe moet leiden dat u gemakshalve zichzelf bij een andere etnie gaat indelen dan uw eigenlijke etnie. Pas wanneer u gevraagd werd of uw broer M. (...) een andere naam gebruikt, daagt het u dat hij de familienaam Bayat hanteert (CGVS 2, p. 6). Het gegeven dat u eerder ook uiterekend uw eigen facebookaccount waarbij u zich bedient van de familienaam Bayat "vergeten" was, is dan ook veelzeggend (CGVS 2, p. 9). U geeft vooral de indruk uw Bayat netwerk dat zich in Kabul bevindt te hebben willen verbergen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet een ander licht te werpen op bovenstaande bedenkingen. Wat de Afghaanse documenten betreft, moet de pertinente bemerking worden gemaakt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Uw taskara is enkel een indicatie van uw identiteit. De brief van uw Belgische werkgever staat los van uw leven in Afghanistan en de problemen die u er verklaarde te hebben gekend. De overige documenten staven het verblijf van uzelf, uw echtgenote, uw dochter en uw schoonouders in Iran, wat niet onmiddellijk betwist wordt. Deze kunnen echter aldus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. U legt tenslotte nog kopies neer van de Belgische identiteitskaarten neer van verwanten, met name van de maternale oom van uw echtgenote. Elke asielaanvraag dient echter op haar individuele merites beoordeeld te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, de omvang van uw sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw raadsman in haar schrijven van 29 november 2017 meldde dat er tijdens het eerste gehoor d.d. 17 oktober 2017 communicatieproblemen en problemen van begrip waren omwille van de tolk die Pashtu zou gesproken hebben. Dienaangaande moet er vooreerst op worden gewezen dat duidelijk uit de stukken en ook het verloop van het gehoor blijkt dat er tijdens het gehoor vertaald werd naar het Dari, en niet het Pashtu. Daarnaast werd bij de aanvang van het tweede gehoor d.d. 7 december 2017 gepolst naar het verloop van het voorgaande gehoor. U verklaarde hierbij twee keer dat het interview goed verlopen is (CGVS 2, p. 2). U verklaarde vervolgens dat de tolk moeilijke woorden gebruikte (CGVS 2, p. 3). Het kan echter worden opgemerkt dat, indien dit het geval zou zijn, u bevestigde dat het daarna wel duidelijk voor u was (CGVS 2, p. 3). U merkte eveneens op dat de tolk een ander accent had. Wat dit betreft kan erop worden gewezen dat u zowel bij de aanvang als het einde van het gehoor verklaarde de tolk goed te begrijpen en tijdens het gehoor geen melding maakte van eventuele problemen met de vertaling, noch hierover enige opmerking maakte toen u de gelegenheid kreeg iets toe te voegen (CGVS 1, p. 2 en 30).

In hoofde van uw echtgenote F. A. (...) (O.V. (...); CG (...)) die dezelfde motieven inroept, werd door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De asielaanvraag van uw schoonbroer F'. A. (...) (O.V. (...); CG (...)), die om eigen redenen asiel aanvroeg, is nog lopende. Voor uw aangetrouwde schoonbroer A. K. H. (...) (O.V. (...); CG (...)), de echtgenoot van N. (...) die de zus van uw echtgenote is, werd destijds in 2003 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

De grootmoeder van uw echtgenote S. D. (...) (O.V. (...); CG (...)) verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus op 31 januari 2012. Haar oom H. D. (...) (O.V. (...), CG (...)) evenals haar aangetrouwde oom A. D. (...) (O.V. (...); CG (...)) kregen destijds in 2003 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw schoonbroer F". A. (...) (O.V. (...); CG (...)) op 26 juni 2013 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg.

Het CGVS benadrukt evenwel dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen "48/3 tem 48/7" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens menen zij dat er sprake is van een appreciatiefout. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen "48/4 tem 48/7" van de Vreemdelingenwet en stellen zij wederom dat er sprake is van een appreciatiefout.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen betogen vooreerst dat eerste verzoekende partij als ongeschoold moet worden beschouwd aangezien zij slechts tot de derde graad naar school is gegaan. Tweede verzoekende partij was niet op de hoogte van het feit dat haar echtgenoot tot de derde graad naar school is gegaan en zij heeft uit het feit dat haar echtgenoot niet kan schrijven en lezen en uit de aard van zijn job in Afghanistan zelf afgeleid dat hij ongeschoold is. Verzoekende partijen bemerken nog dat uit de lezing van de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij ongeschoold is. Er dient bij de analyse van hun verzoek om internationale bescherming dan ook rekening gehouden te worden met het gegeven dat eerste verzoekende partij ongeschoold is.

2.2.2.2. De Raad duidt verzoekende partijen er evenwel op dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij van meet af aan op het CGVS het beeld ophing van ongeschoolde en later verklaarde dat zij tot de derde graad naar school is gegaan, terwijl tweede verzoekende partij daarentegen beweerde dat eerste verzoekende partij niet naar school ging en bovendien stelde dat het zelfs niet mogelijk is om naar school te gaan in het dorp van haar echtgenoot. Verzoekende partijen verklaren in bovenstaand verweer op geen enkele wijze de uitdrukkelijke verklaring van tweede verzoekende partij dat men in hun dorp Noghay niet naar school kon gaan. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en ondergraaft de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij voorgehouden scholingsgraad.

De Raad kan verzoekende partijen verder geenszins bijtreden in hun betoog dat uit de gehoorverslagen blijkt dat eerste verzoekende partij ongeschoold is. Het loutere feit dat zij tijdens haar gehoren aangaf bepaalde moeilijke woorden niet te begrijpen en bepaalde zaken niet te weten, volstaat immers geenszins om te besluiten dat eerste verzoekende partij ongeschoold is. Bovendien wordt hiermee geen enkele afbreuk gedaan aan voormelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen aangaande de scholingsgraad van eerste verzoekende partij.

2.2.3.1. Wat betreft de vrees van eerste verzoekende partij om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, wijzen verzoekende partijen er vooreerst op dat het feit dat eerste verzoekende partij nooit rechtstreeks werd benaderd door de taliban niet volstaat om te besluiten dat haar vrees om gedwongen gerekruteerd te worden ongegrond is. Immers dient er rekening mee gehouden te worden dat zij zich verstopte wanneer de taliban naar hun dorp kwam en zij steeds zeer voorzichtig was. Daarnaast bemerken verzoekende partijen nog dat eerste verzoekende partij weliswaar niemand kent die gedwongen werd meegenomen door de taliban, maar wel personen kent die door hen werden gedood, met name haar maternale oom M. R. A. en een neef, A..

In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering van Hazara's door de taliban erg onwaarschijnlijk is en dat het van belang is voor de taliban om rekruten te hebben waarop ze kunnen rekenen, voeren verzoekende partijen aan dat uit andere bronnen blijkt dat Hazara's "*de schietschijf van de taliban zijn omwille van hun ethnïe en religie, en dat ze gerekruteerd worden door hen*". Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen in dit verband verschillende internetartikels en internationale rapporten (bijlagen 3-10 van het verzoekschrift). Daar waar verwerende partij het merkwaardig acht dat deze door eerste verzoekende partij vermelde vertrekreden uit Afghanistan niet door tweede verzoekende partij vermeld werd, stellen verzoekende

partijen dat tweede verzoekende partij ervan uitging dat zij enkel diende te vertellen over de problemen die zij persoonlijk had gekend en hetgeen zij persoonlijk vreesde. Verzoekende partijen benadrukken dat tweede verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van de problemen van haar echtgenoot, hetgeen duidelijk blijkt uit verschillende passages uit de gehoorverslagen.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat eerste verzoekende partij geenszins haar vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk maakt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij haar bewering dat de taliban naar haar dorp was gekomen om mensen te dwingen voor hen te komen werken geenszins concretiseert, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit persoonlijk door de taliban werd benaderd, noch iemand kende die gedwongen door de taliban werd meegenomen, en zij op de vraag op welke manier de taliban mensen rekruteerden het antwoord schuldig moest blijven. Haar bewering dat de taliban in haar dorp mensen gedwongen kwam rekruteren kan dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoekende partijen in dit verband in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij weliswaar geen mensen kent die gedwongen werden gerekruteerd, maar wel mensen die gedood werden, met name haar oom M. R. en een neef, A., bemerkt de Raad wat betreft de dood van haar oom M. R. dat eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal louter aangaf dat hij na haar vertrek toen hij onderweg was naar de stad Ghazni werd gedood omwille van zijn identiteit als Hazara (administratief dossier H. S., stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2017, p. 15; administratief dossier F. A., stuk 15, deel 17a). De dood van haar oom kan dan ook geenszins haar bewering dat de taliban in haar dorp mensen gedwongen kwam rekruteren ondersteunen. Wat betreft haar neef, A., die volgens de verklaringen van verzoekende partijen in hun verzoekschrift beschoten zou zijn door de taliban "*omdat hij ze niet wou volgen*", stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment gewag maakte van dergelijk incident. Evenmin geeft zij in haar verzoekschrift hierover enige duiding. Deze niet gestaafde *post-factum* bewering komt dan ook allesbehalve overtuigend over.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat de taliban enerzijds tegen hun religie is en hen daarom doden en dat ze anderzijds 's nachts Hazara's rekruteren om hun vechters te worden iedere logica mist. Dat beide wel degelijk hand in hand kunnen gaan, blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen, op generlei wijze uit de door hen bijgebrachte informatie. Immers kan uit deze informatie (bijlagen 3-10 van het verzoekschrift) geenszins besloten worden dat Hazara's "*de schietschijf van de taliban*" zijn omwille van hun etnie en/of religie – de Raad verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting in punt 2.2.4. – noch dat Hazara's gedwongen gerekruteerd worden door de taliban. Wat betreft gedwongen rekrutering van Hazara's door de taliban, duidt de Raad er immers op dat slechts één bijgebracht internetartikel van *Libération* van 11 oktober 2001 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en het rapport van OSAR van 14 september 2017 (bijlage 9 van het verzoekschrift) hierover enige relevante informatie bevatten. Wat betreft het krantenartikel van *Libération*, stelt de Raad vooreerst vast dat de enige indicatie van gedwongen rekrutering door de taliban in dit artikel een getuigenis betreft van een jongeman die stelt dat zijn vader gedwongen werd gerekruteerd. Deze enkele getuigenis, waarbij overigens geen enkele verdere informatie wordt gegeven over de omstandigheden van deze gedwongen rekrutering, kan bezwaarlijk volstaan om de informatie waarop verwerende partij zich steunt om te stellen dat gedwongen rekrutering van Hazara's door de taliban erg onwaarschijnlijk is en tevens dat het van belang is voor de taliban om rekruten te hebben waarop ze kunnen rekenen, en die gebaseerd is op betrouwbare bronnen, in een ander daglicht te stellen. In het rapport van OSAR wordt vermeld dat Hazara's vaak het slachtoffer zijn van, onder andere, gedwongen rekruteringen, doch wordt hierbij geen nadere uitleg gegeven. De Raad wijst erop dat in de rapporten waarop verwerende partij zich in dit verband baseert, met name een EASO-rapport van september 2016 en een rapport van *Landinfo* van 29 juni 2017, op uitgebreide wijze onderzoek wordt gedaan naar de rekruteringsmethodes van de taliban en dat hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering van Hazara's door de taliban erg onwaarschijnlijk is en tevens dat het van belang is voor de taliban om rekruten te hebben waarop ze kunnen rekenen (administratief dossier H. S., stuk 19, landeninformatie, delen 2 en 3; administratief dossier F. A., stuk 15, landeninformatie, delen 2 en 3). De door verzoekende partijen bijgebrachte informatie die slechts op zeer summiere wijze ingaat op dit onderwerp volstaat dan ook geenszins om de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban dat tweede verzoekende partij hiervan geen enkel gewag maakte tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitleg van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij ervan uitging dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel diende te vertellen over de problemen die zij persoonlijk had gekend en hetgeen zij persoonlijk vreesde komt allesbehalve

overtuigend over aangezien tweede verzoekende partij toen zij op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met voormelde omissie nog volhield dit wel degelijk te hebben vermeld. Van tweede verzoekende partij kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat zij spontaan melding zou maken van een vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in hoofde van haar man wanneer haar tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wordt waarom zij een terugkeer naar Afghanistan vreest en wat zij denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren. Verder bemerkt de Raad nog dat het gegeven dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal op de hoogte was van de problemen van haar man met de taliban, geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij hiervan geen enkel gewag maakte tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.4. Wat nog de vrees om “als Hazara” te worden gedood betreft, wijst de Raad erop dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier H. S., stuk 19, landeninformatie, deel 11; administratief dossier F. A., stuk 15, landeninformatie, deel 11) blijkt dat het inderdaad zo is dat Hazara regelmatig het slachtoffer worden van extremistische soennitische groeperingen, zij het bij aanslagen of ontvoeringen en moorden. Evenwel wordt tevens gesteld dat de dynamiek achter deze incidenten zeer complex is en er vaak andere dan religieuze of etnische motieven in het spel zijn. Gezaghebbende bronnen stellen voorts dat de huidige taliban er geen sektarische agenda op na houdt in Afghanistan en er geen bewijs is om te suggereren dat bijvoorbeeld de Hazara’s door hen gevisieerd zouden worden op basis van hun sjiitische religie of etnie. Wat betreft het bijgebrachte internetartikel van 11 oktober 2001 (bijlage 3 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat hieruit geen besluiten kunnen getrokken worden aangaande huidige taliban. Aangaande het internetartikel van 11 september 2017 over vier Afghaanse Hazara’s die in Quetta werden doodgeschoten, bemerkt de Raad dat dit incident in Pakistan plaatsvond en niet in Afghanistan (bijlage 6 van het verzoekschrift). Verder is de Raad van oordeel dat de overige internetartikelen en de bijgebrachte internationale rapporten (bijlagen 4-5 en 7-10) op geen enkele manier de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert in een ander daglicht stellen. Immers wordt nergens aangetoond dat achter de in deze informatie aangehaalde incidenten religieuze of etnische motieven in het spel zouden zijn. Ook het door verzoekende partijen bijgebrachte EASO-rapport van december 2017 (bijlage 10 van het verzoekschrift) stelt dat de taliban er geen sektarische agenda op na houdt in Afghanistan.

2.2.5. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan bijvoorbeeld geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U bood immers geen voldoende zicht op uw identiteit en uw familiale netwerk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet bezitten van een paspoort. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort vervallen is en dat u het achtergelaten hebt bij uw ouders (Verklaringen DVZ, rubriek 24). Toen u op het gehoor tijdens het CGVS gevraagd werd of u ooit een paspoort had gehad, antwoordde u echter ontkennend. Vervolgens werd u op uw eerdere verklaringen gewezen maar u wierp tegen dat u het over het repatriatieformulier had gehad (CGVS 1, p. 24). Hierbij kan worden opgemerkt dat u met deze poging tot opheldering voorbij gaat aan uw eerdere verklaring dat u uw paspoort achtergelaten had bij uw ouders. Zoals later werd opgetekend, lagen alle documenten die u werden opgestuurd, dus ook het repatriëringsformulier bij uw schoonouders (CGVS 2, p. 4). Tijdens het tweede gehoor werd u nogmaals gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Toen poneerde u echter tot twee maal toe dat

uw echtgenote blijkbaar verklaard had dat u in het bezit was van een paspoort (CGVS 2, p. 15). Naast het gegeven dat u niet langer deze tegenstrijdigheid schijnt te proberen te verklaren door te verwijzen naar het repatriatieformulier, is het niet alleen bevreemdend hoe de verklaringen van uw echtgenote in uw eigen verklaringen zouden terechtgekomen zijn, maar ook merkwaardig dat uw echtgenote überhaupt zou verklaren dat u een paspoort zou bezitten, gezien u dit ten stelligste ontkent. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw persoonlijke facebookprofielen ettelijke vraagtekens oproepen. U gaf tijdens het gehoor d.d. 17 oktober 2017 twee facebookprofielen op: H. S. (...) en H'. S. (...). Omdat u van een van beide profielen het paswoord verloor, gebruikt u momenteel slechts een van deze profielen (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 15). Vervolgens vermeldde u op het gehoor d.d. 7 december 2017 dat u eveneens in het verleden over een profiel op de naam S. B. (...) beschikte (CGVS 2, p. 9). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel geen gebruik te maken van een andere naam dan de naam H. S. (...) (CGVS 1, p. 5), waar u dan ook op gewezen werd tijdens het tweede gehoor. U voerde aan dat het facebookprofiel op naam van S. B. (...) door een vriend werd aangemaakt, en dat u deze naam koos omwille van een personage in een serie (CGVS 2, p. 9). Enerzijds kan worden opgemerkt dat het gegeven dat u dit vergeten te vermelden was wel erg toevallig is, vooral omdat u niet één maar twee facebookprofielen opgaf, waaronder eveneens een profiel dat u momenteel evenmin gebruikt (CGVS 1, p. 5). Anderzijds merkt het CVGS op dat u stelde dat u deze naam alleen op facebook in Iran gebruikte en "uw moeder en zo niet weten dat u die naam gebruikt" (CGVS 2, p. 9). Merkwaardig genoeg verklaarde ook uw schoonbroer dat S. (...) uw roepnaam is en dat iedereen u zo noemt omdat u omwille van de link met Hekmatyar niet graag H. (...) genoemd wordt (F'. A. (...) O.V. (...); CG(...), p. 22). Wat vervolgens uw verklaring betreft dat dit profiel door een vriend in Iran werd aangemaakt, kan worden opgemerkt dat dit een erg clichématige uitleg is.

U verklaarde dat u dit profiel niet langer zelf gebruikt en dat u het bij uw vertrek overdroeg aan uw oom (CGVS 2, p. 9 en p. 10). Dit is echter weinig aannemelijk gezien u verklaarde dit facebookprofiel niet zelf te hebben aangemaakt en bijgevolg niet over het paswoord van de account zou beschikken. U zou dit facebookprofiel immers steeds op de gsm van uw echtgenote hebben gebruikt (CGVS 2, p. 15). Zij verklaarde daarentegen haar gsm te hebben gegeven aan haar moeder (uw schoonmoeder) en dat dit een andere gsm is dan diegene die haar vader gebruikt (F. A. (...) (O.V. (...); CG(...) 2, p. 8). Gezien u verklaarde nooit in het bezit te zijn van het paswoord van dit profiel, is het dus onwaarschijnlijk dat u het profiel via de gsm van uw echtgenote aan uw schoonvader zou hebben overgedragen. Wat er ook van zij, het moet vervolgens worden opgemerkt dat de twee profielen die u wel opgaf, slechts weinig informatie bevatten. Het profiel dat u echter vergat te vermelden, bevat daarentegen heel wat informatie die ertoe leidt dat er ernstige vraagtekens moeten geplaatst worden omtrent uw familiale en extra-familiale netwerk. Er blijkt immers dat maar liefst 111 van uw 353 facebookvrienden aangeven in Kabul te wonen of werken, er gestudeerd te hebben of van Kabul afkomstig zijn, terwijl u zelf verklaarde Kabul niet gezien te hebben (CGVS 2, p. 14). U werd hierop gewezen tijdens het gehoor, maar verklaarde dat de gegevens die op facebook staan niet per se waarheidsgetrouw zijn en dat u bijvoorbeeld ook vrienden heeft die in Duitsland of Australië wonen (CGVS 2, p. 13). Het CGVS erkent dit maar meent dat u in deze voorbij gaat aan het loutere aantal facebookvrienden, bijna een derde, die aan eenzelfde plek, namelijk Kabul gelinkt zijn. U gaf hierbij het voorbeeld van uw neven, die in Duitsland en in Iran wonen. Uit het facebookprofiel van uw neef is inderdaad af te leiden dat hij momenteel in Duitsland is. Op zijn facebook staat echter vermeld dat hij aan Kabul University studeerde. Bij uw andere neef A. (...) wordt op zijn facebookprofiel vermeld dat hij afkomstig is uit Kabul. Beiden zijn m.a.w. gelinkt aan Kabul zonder er momenteel nog te verblijven.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en deze facebooklinken van uw netwerk bevestigen in zekere zin een historische link die uw uitgebreide familie en netwerk met de regio Kabul heeft. Al van bij aanvang van uw eerste gehoor trachtte u te verhullen dat u over een netwerk zou beschikken in Afghanistan en stelde u dat al uw familieleden hier wonen, met name in Duitsland, Zweden en België (CGVS 1, p. 9).

Het vermoeden dat u, in tegenstelling tot uw eigen verklaringen, familie en vrienden op andere plaatsen dan in Iran of Ghazni heeft, wordt sterk in de hand gewerkt door uw incoherente en soms tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats(en) van uw broer M. (...). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u herhaaldelijk dat hij samen met uw zwager in Isfahan (te Iran) woont (CGVS 1, p. 15 en 16). Hij zou naar Iran verhuisd zijn nadat de taliban de steden Kunduz en Ghazni aanviel (CGVS 1, p. 29). U werd hiervan op de hoogte gesteld toen u op weg was naar België (CGVS 1, p. 29). Gezien de datering die u zelf aan deze gebeurtenissen gaf, is het merkwaardig dat u bij DVZ toch verklaarde dat uw broer woonachtig was te Noghay (Verklaring DVZ, rubriek 17). Ook wanneer u voor het eerst een overzicht van de feiten die leidden tot uw vlucht gaf, verklaarde u dat uw ouders en jongere broer nog daar (quod Afghanistan) waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij confrontatie herhaalde u uw eerder vermelde verklaringen, namelijk dat hij daar was, maar wegliep na de gevechten uit angst om

gerekruteerd te worden (CGVS 1, p. 29). U werd erop gewezen dat u, gezien dit u onderweg verteld werd, dit dus reeds wist bij uw eerste interview op DVZ. Vervolgens probeerde u uw incoherente verklaringen met elkaar te verzoenen door te beweren dat uw oom u onderweg meedeelde dat uw broer Afghanistan had verlaten. In een tweede telefoontje, een week na uw aankomst in België, zou uw oom u verteld hebben dat M. (...) aangekomen is in Iran. Gezien u het Belgische grondgebied op 30 november 2015 bereikte en pas op 26 januari 2016 uw interview bij DVZ had, kunnen uw verklaringen bovenstaande tegenstrijdigheid niet opheffen. Ook hier werd u tijdens het gehoor op gewezen. U slaagde er niet in een coherente en aannemelijke uitleg te verschaffen (CGVS 1, p. 29).

U verklaarde geen contact te hebben gehad met uw broer - ook niet via facebook - sinds zijn vertrek uit Afghanistan omdat uw broer omwille van zijn illegale status geen simkaart kan kopen (CGVS 2, p. 8-9 en p. 10). U plaatste het vertrek van uw broer zelf alvast vóór 30 november 2015 (CGVS 1, p. 29). Nochtans postte hij op 20 en 28 december 2015 een nieuwe foto op Facebook en plaatste u telkens op dezelfde dag nog een berichtje onder deze foto's. Bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat u geen contact met uw broer heeft, gezien hij klaarblijkelijk wel in staat is andere communicatiemiddelen zoals Facebook te gebruiken. U werd hierop gewezen, maar verklaarde dat dit niet kan gelijkgesteld worden aan contact (CGVS 2, p. 15). Gezien jullie op deze manier in staat waren om informatie aan elkaar door te spelen, moet dit wel degelijk als contact beschouwd worden. Daarenboven kan worden opgemerkt dat minstens kan verwacht worden dat u via deze weg ook op de hoogte zou kunnen zijn van de verblijfplaats van uw broer en u dit dus niet per se via uw oom zou moeten te weten komen.

Vervolgens heeft het CGVS ook gerede twijfel over de waarachtigheid van uw verklaringen dat voornoemde M. (...) uw enige broer is, zoals u zelf aanvankelijk verklaarde (Vragenlijst DVZ, rubriek 17; CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 6). Dit gegeven strookt immers niet met een overlijdensbericht dat werd teruggevonden op facebook en waarvan u bevestigde dat dit uw overleden maternale oom M. R. A. (...) betreft (CGVS 2, p. 7). In deze post wordt uw moeder immers omschreven als de moeder van Z. (...). Toen u hierop gewezen werd, opperde u dat u een oudere broer had gehad, die overleed toen hij één jaar oud was, en dat u niet wist wat zijn naam was (CGVS 2, p. 8). Uw insinuatie dat uw moeder zou omschreven worden met de naam van een overleden baby kan niet overtuigen: naast de vaststelling dat u hier niet eerder over vertelde, moet ook worden opgemerkt dat dit helemaal niet strookt met de volledige omschrijving in het overlijdensbericht, namelijk 'de moeder van ingenieur Z. (...). Toen u hiermee werd geconfronteerd, voerde u aan dat de naam van uw schoonbroer Z. (...) is (CGVS 2, p. 8). U poneerde dat indien het oudste kind een dochter is, verwezen wordt naar de naam van haar echtgenoot (CGVS 2, p. 16 + opmerkingen advocate). Wat dit betreft, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het inderdaad gebruikelijk is om naar iemand te verwijzen met de formulering "moeder van oudste of tweede kind", en dit ongeacht het geslacht dus voor jongen of meisje. De verwijzing naar eigen kinderen biedt echter geen verklaring voor uw bewering dat naar een schoonzoon zou verwezen zijn. Daarenboven strookt dit gegeven nog steeds niet met uw verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten van uw schoonbroer Z. (...). Hij werkt momenteel in een steenhouwerij in Iran en werkte in Afghanistan in de bouwsector: hij plaatste mozaïek (CGVS 2, p. 16). U zette uiteen dat het een gewoonte is in Afghanistan dat mensen een titel krijgen als ze goed zijn in hun vak (CGVS 2, p. 16). Voor zover het plaatsen van mozaïek aan ingenieurskunde kan gelijkgesteld worden, blijft uw uitleg bijzonder merkwaardig, gezien uw echtgenote aanhaalde dat hij uit respect met de titel "vader van" werd aangesproken maar geen andere titels vermeldde (F. A. (...) (O.V. (...); CG(...) 2, p. 7-8).

Daarnaast bevat bovenstaand overlijdensbericht nog een ander gegeven dat een ander licht werpt op uw eigen verklaringen. In het bericht wordt immers uw oom langs moederszijde G. A. (...) vermeld, die volgens uzelf en uw echtgenote een drugsverslaafde is. U kon beiden niet duiden wat uw oom deed voor hij aan drugs verslaafd raakte (CGVS 2, p. 5). In het overlijdensbericht wordt hij echter omschreven als kolonel G. A. (...), wat opnieuw een aanwijzing is dat u over een ander familiaal netwerk beschikt dan u zelf wil laten uitschijnen. U werd hierop gewezen maar beweerde dit niet te weten. Het is echter merkwaardig dat noch aan u noch aan uw echtgenote ooit werd verteld dat uw oom, voor hij aan drugs ten prooi zou gevallen zijn, eigenlijk de rang van kolonel had.

Vervolgens blijkt ook uit uw facebookprofiel op de naam S. B. (...) dat heel wat van uw facebookvrienden universitair geschoold zijn. Gezien u zelf verklaarde laaggeschoold te zijn – u ging slechts tot de derde graad naar school – is dit op zich reeds opmerkelijk. Hier moet nog aan worden toegevoegd dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over uw scholingsgraad. Vooreerst hing u van meet af aan op het CGVS het beeld op van ongeschoolde (CGVS 1, p. 4, 7, 10). Later in het gehoor verklaarde u zelf tot de derde graad naar school te zijn gegaan (CGVS 1, p. 21 alsook verklaring DVZ, rubriek 11). Uw echtgenote daarentegen beweerde niet alleen dat u niet naar school ging maar dat het zelfs niet mogelijk is om naar school te gaan in uw dorp (CGVS 15/31455 2, p. 5).

Ook wat uw etniciteit betreft, moet worden vastgesteld dat u hier niet van meet af aan open kaart over speelde. U verklaarde immers tijdens het eerste gehoor dat u van etnische origine Hazara bent (CGVS 1, p. 8). Ook uw echtgenote verklaarde dat u Hazara bent (Vragenlijst DVZ CG15/31455, rubriek 15a). Vervolgens stelde u dit tijdens het tweede gehoor op het CGVS bij en declareerde u van etnische origine Bayat te zijn. U poneerde dit ook bij uw registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben vermeld (CGVS 2, p. 6). Dit blijkt echter geenszins uit de stukken. U werd hierop gewezen en gooide het vervolgens over een andere boeg door te verklaren dat Hazara als etnie niet langer op de taskara wordt vermeld, wat geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling. Ook hier werd u op gewezen en vervolgens riep u de vereenzelviging van sjiïeten en Hazara's in Afghanistan in ter excuus (CGVS 2, p. 6-7). Het is niet omdat anderen sjiïeten zouden percipiëren als Hazara, dat dit ertoe moet leiden dat u gemakshalve zichzelf bij een andere etnie gaat indelen dan uw eigenlijke etnie. Pas wanneer u gevraagd werd of uw broer M. (...) een andere naam gebruikt, daagt het u dat hij de familienaam Bayat hanteert (CGVS 2, p. 6). Het gegeven dat u eerder ook uitgerekend uw eigen facebookaccount waarbij u zich bedient van de familienaam Bayat "vergeten" was, is dan ook veelzeggend (CGVS 2, p. 9). U geeft vooral de indruk uw Bayat netwerk dat zich in Kabul bevindt te hebben willen verbergen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet een ander licht te werpen op bovenstaande bedenkingen. Wat de Afghaanse documenten betreft, moet de pertinente bemerking worden gemaakt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Uw taskara is enkel een indicatie van uw identiteit. De brief van uw Belgische werkgever staat los van uw leven in Afghanistan en de problemen die u er verklaarde te hebben gekend. De overige documenten staven het verblijf van uzelf, uw echtgenote, uw dochter en uw schoonouders in Iran, wat niet onmiddellijk betwist wordt. Deze kunnen echter aldus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. U legt tenslotte nog kopies neer van de Belgische identiteitskaarten neer van verwanten, met name van de maternale oom van uw echtgenote. Elke asielaanvraag dient echter op haar individuele merites beoordeeld te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, de omvang van uw sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift er niet in slagen voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

Waar zij erkennen dat er "verwarde verklaringen" omtrent het paspoort van eerste verzoekende partij werden gemaakt en thans benadrukken dat eerste verzoekende partij nooit een paspoort heeft gehad en "(d)it, in tegenstelling tot zijn echtgenote, die wel eens een paspoort heeft gehad", wijst de Raad er evenwel op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde

tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande het al dan niet bezitten van een paspoort niet opheft.

Verder stellen verzoekende partijen dat het eerste verzoekende partij niet verweten kan worden dat zij tijdens haar eerste gehoor geen gewag heeft gemaakt van haar derde Facebookprofiel op naam van S. B., nu *“een tweede gehoor precies de doel heeft om asielzoekers de kans te geven aanvullende informatie naar voor te brengen”*. Verzoekende partijen onderstrepen hierbij dat eerste verzoekende partij deze informatie tijdens haar tweede gehoor spontaan naar voren bracht en dat eerste verzoekende partij haar Facebookprofiel onder de naam H. S. gebruikte om commentaar te schrijven op de Facebookpagina van haar broer. De Raad bemerkt evenwel dat er na een eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet steeds een tweede gehoor volgt. Eerste verzoekende partij werd hierop uitdrukkelijk gewezen bij de aanvang van haar eerste gehoor (administratief dossier H.S., stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2017, p. 2; administratief dossier F. A., stuk 15, deel 17a). Van eerste verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat zij reeds tijdens haar eerste gehoor volledig is in haar antwoorden. Bovendien ontkende zij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk dat zij ooit een andere naam heeft gebruikt, dit terwijl zij, zo blijkt uit haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor, een derde Facebookprofiel blijkt te hebben op naam van S. B..

De bemerking van verzoekende partijen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat informatie gevonden op Facebookprofielen geen voldoende betrouwbaarheid bieden om vaststellingen op te baseren, waarbij zij verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is evenmin afdoende in hun verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft. *In casu* kon verwerende partij op basis verschillende vaststellingen inzake de informatie die blijkt uit de verschillende Facebookprofielen van eerste verzoekende partij terecht besluiten dat eerste verzoekende partij informatie tracht achter te houden omtrent haar familiale en extra-familiale netwerk.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift thans aangeven dat de broer van eerste verzoekende partij, M., in Ghazni woonde toen eerste verzoekende partij naar Europa reisde en dat hij pas verhuisd is naar Iran nadat eerste verzoekende partij in België aankwam, wijst de Raad er evenwel opnieuw op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de verblijfplaats(en) van haar broer M. niet opheft.

In verband met de opmerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij enkel iets op de Facebookpagina van haar broer M. heeft geschreven, maar nooit echt contact met hem heeft gehad, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hiermee slechts de door eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal gegeven uitleg herhalen. De Raad duidt er evenwel op dat verwerende partij in dit verband terecht motiveert dat aangezien zij op deze manier in staat waren om informatie aan elkaar door te spelen, dit wel degelijk als contact beschouwd moet worden.

Aangaande het feit dat het overlijdensbericht op Facebook de moeder van eerste verzoekende partij omschrijft als moeder van Z., herhalen verzoekende partijen dat ‘Z.’ de naam is van de echtgenoot van de zus van eerste verzoekende partij en dat in Afghanistan verwezen wordt naar de naam van de echtgenoot indien het oudste kind een dochter is. De titel ‘ingenieur’ betreft voorts een titel van respect. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen zich wederom beperken tot het herhalen van de uitleg die eerste verzoekende partij reeds gaf op het Commissariaat-generaal, zonder *in concreto* de motivering van verwerende partij te weerleggen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt inderdaad gebruikelijk is om naar iemand te verwijzen met de formulering “moeder van oudste of tweede kind”, en dit ongeacht het geslacht dus voor jongen of meisje, en dat deze verwijzing naar eigen kinderen dan ook geen verklaring biedt voor de bewering van eerste verzoekende partij dat naar een schoonzoon zou verwezen zijn. Bovendien benadrukt de Raad nog dat eerste verzoekende partij, geconfronteerd met de vaststelling dat haar moeder omschreven wordt als moeder van Z., aanvankelijk het vermoeden uitte dat het ging om haar oudere broer die overleed toen hij één jaar oud was maar waarvan zij niet wist wat zijn naam was. Pas na confrontatie met de onwaarschijnlijkheid dat haar moeder zou omschreven worden met de naam van een overleden baby, temeer nu de volledige omschrijving in het overlijdensbericht ‘de moeder van ingenieur Z.’ luidt, voerde eerste verzoekende partij aan dat het haar schoonbroer Z. betrof. Dat eerste verzoekende partij haar antwoorden aanpast wanneer verder wordt doorgevraagd, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen.

Omtrent het gegeven dat bij G. A. de titel van ‘kolonel’ staat vermeld, bemerken verzoekende partijen dat deze titel oud is, dat eerste verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is en dat zij enkel weet dat hij in Rusland heeft gestudeerd. De Raad wijst evenwel op de terechte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat noch aan eerste verzoekende partij noch aan tweede verzoekende partij ooit verteld werd dat hun oom, voor hij aan drugs ten prooi zou zijn gevallen, eigenlijk de rang van kolonel had. Het gegeven dat haar oom langs moederszijde, G. A., in het overlijdensbericht

omschreven wordt als kolonel G. A. is dan ook wel degelijk opnieuw een aanwijzing dat verzoekende partijen over een ander familiaal netwerk beschikken dan dat zij zelf willen laten uitschijnen.

Waar verzoekende partijen in verband met de vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande de etniciteit van eerste verzoekende partij nog betogen dat Afghaanse sjiieten die ongeschoold zijn *“vaak de vermenging maken tussen Hazara zijn en Bayat zijn”*, benadrukt de Raad vooreerst dat hierboven reeds werd vastgesteld dat er ernstige bedenkingen zijn bij de bewering van eerste verzoekende partij ongeschoold te zijn. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal nog een heel andere uitlag gaf over waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde van etnische origine Hazara te zijn terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf van etnische origine Bayat te zijn. Immers riep zij de vereenzelviging van sjiieten en Hazara's in Afghanistan in ter excuus, waaromtrent verwerende partij evenwel terecht motiveert dat het niet is omdat andere sjiieten zouden percipiëren als Hazara, dat dit ertoe moet leiden dat eerste verzoekende partij gemakshalve zichzelf bij een andere etnie gaat indelen dan haar eigen etnie. Bovendien wordt de huidige bewering van verzoekende partijen dat Afghaanse sjiieten die ongeschoold zijn *“vaak de vermenging maken tussen Hazara zijn en Bayat zijn”* op geen enkele wijze gestaafd aan de hand van objectieve informatie.

Daar waar verzoekende partijen nog benadrukken dat nergens betwist wordt dat zij afkomstig zijn uit het dorp Noghay in het district Ghazni van de provincie Ghazni, bemerkt de Raad dat inderdaad niet betwist wordt dat verzoekende partijen van daar afkomstig zijn. Evenwel blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen afleggen over hun identiteit, de omvang van hun sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt en niet toelaten om op basis van hun verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen. Verzoekende partijen verhinderen de asielinstanties dan ook te beoordelen of zij in staat zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten hun regio van herkomst, in hun levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laten zij niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigeren zij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming. Voormelde houding van verzoekende partijen doet dan ook besluiten tot het wel degelijk aanwezig zijn van een redelijk vestigingsalternatief in Afghanistan in hun hoofde.

Voor verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting een beslissing van 29 mei 2018 neer waarbij de broer van *“de eiser”* A. F. de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, een arrest van de Raad nr. 205 713 van 21 juni 2018 die een bestreden beslissing vernietigt in een gelijkaardige problematiek en foto's van hun huis. In wat nauwelijks als een aanvullende nota kan worden aangemerkt stellen verzoekende partijen het volgende: *“Uit beslissing van 29.05.18 komt het uit dat het feit dat de familie A. (...) afkomstig is uit Ghazni niet gescheiden was ten opzichte van de broer van de eiseres”*.

2.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de drie foto's van de ruïne van wat mogelijks een woning voorstelt op eender welke locatie kunnen zijn genomen en derhalve geen enkele bewijswaarde in zich dragen. Verder oordeelt de Raad dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te gebeuren en de arresten van de Raad dan ook geen bindende precedentswaarde hebben. Bovendien expliciteren verzoekende partijen niet op welke wijze de feiten aan de grondslag van het door hen bijgebrachte arrest absoluut identiek zijn aan de door hen voorgehouden situatie. Betreffende de beslissing van mei 2018 stelt de Raad evenwel vast dat de persoon die het voorwerp uitmaakt van deze beslissing de familienaam draagt van tweede verzoekende partij en niet van eerste verzoekende partij. Verder kan door de Raad niet worden ingezien waar verzoekende partijen met hun verwarde uitleg bij deze beslissing op aansturen en hoe deze uitleg enige afbreuk doet aan voormelde bevindingen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in

hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT